

ΓΙΑΒΑΝΑ ΚΑΙ ΝΟΥΡΒΑΔΥ

ΓΙΑΒΑΝΑ

Α ἡ ὥρα ποῦ ἡ Μὰ* βγαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἀναβαίνει πρὸς τὸν οὐρανόν, ποῦ τὸ θεῖον φυτόν τοῦ κουζᾶ σηκώνεται ἐπάνω στὸ βαλσαμῶδες στέλεχός του, καὶ ἡ αὔρα τῆς νυκτός, ἡ ὁποία πνέει ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς δύσεως, ἔρχεται νὰ δροσίση τὴν γῆν.

» Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ σκιά ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὰ ἀνθισμένα δάση, τόσον ἐλαφρά, ὥστε νὰ μὴ ταραχθῇ στὴν φωλιά της ἡ περισστερά; Δὲν εἶνε ἡ πολυαγαπημένη μου, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ σβύση τὴν δίψαν τοῦ ἔρωτος ποῦ μὲ κατατρώγει;

» Ἡ πολυαγαπημένη μου εἶνε παρθένος καὶ ἀμόλυντος· κανεὶς δὲν ἔδραψε τὰ πρῶτα ἄνθη τοῦ ἔρωτός της, κανεὶς δὲν εἶδε τὸ πρόσωπόν της, καὶ εἰς ὅλην τὴν χώραν τῆς Μαντούρας κανένα αὐτὶ δὲν ἀντειχίασεν ἀπὸ τὸν ψίθυρον τῆς φωνῆς της.

» Ἐκεῖ κάτω στὴς ὄχθες τῆς λίμνης τῆς σκεπασμένης ἀπὸ τὸν λωτὸν

* Σ. Μ.: Ἡ Μὰ ἢ Μαιν κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦτο σεληναία καὶ πολεμικὴ θεὰ. Ὁ περιφημότερος ναὸς της ἦτο ὁ τῆς Κομάνας, ἐξυπηρετούμενος ὑπὸ ἑξ̄ χιλιάδων ἱεροδούλων. Εἰς τὰς ἐορτὰς τῆς θεᾶς προσήρχοντο χιλιάδες προσκνητῶν καὶ ἀπὸ τὰ δύο φύλα, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὰς ἐξάλλους ἐκδηλώσεις τῶν κατεσπάρασσον τὴν σάρκα ἢ παρεδίδοντο εἰς σαρκικὰς ὑπερβολὰς. Εἷς τινος τῶν ναῶν της ἡ Μὰ ὑπηρετεῖτο ὑπὸ ἐνόπλιων παρθένων, αἱ ὁποῖαι ἐξετέλουν στρατιωτικὸς χοροὺς. Ἡ παράδοσις τῶν Ἀμαζόνων ἔλκει τὴν καταγωγὴν ἐκ τῶν ἐθίμων τούτων. Οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἀπεκάλον Μὰ ἢ ἄσιατικὴ Κάλιοι. Ὁ Στράβων τὴν παρονομάζει πρὸς τὴν Ἀρτέμιδα, εἰς δὲ τὸν Αἰσχύλον τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφαρμόζεται εἰς τὴν Γῆν, τὴν παγκόσμιον μητέρα. Στέφανος ὁ Βυζαντιανὸς λέγει, ὅτι ἡ Μὰ ἦτο τὸ λυδίων ὄνομα τῆς Ρέας· ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουν αὐτὴν ὡς νύμφην ἐπιφορισμένην ὑπὸ τοῦ Διὸς ν' ἀναθρέψῃ τὸν Διόνυσον.

εἶνε τὸ σπῖτι τῆς πολυγαπημένης μου· ὅταν δὲ λύῃ τὸ περικάλυμμά της γιὰ τὴν πρωϊνὴν καὶ βραδυνὴν πλύσιν, τὰ πνεύματα τῶν ὑδάτων ζηλεύουν τὸ κάλλος της.

» Τὰ μάτια της εἶνε γλυκύτερα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς δαμαλίδος, τὰ ὁποῖα ἀντανακλοῦν τὴν θάλασσαν καὶ τὸν οὐρανόν, τὸ στόμα της εἶνε εὐωδέστερον ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς Οὐπακάρομας καὶ τὸ μέλι τοῦ Ἴσμαῖς εἶνε ὀλιγώτερον βαλοσαμῶδες ἀπὸ τὴν πνοὴν ποῦ ἐκφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

» Τὸ κορμί της εἶνε λιγυρόν, καθὼς τὸ κοῖνον ποῦ σηκώνεται ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοὺς ἀκαλλιεργήτους θάμνους, τὸ βάδισμά της ἔχει τὴν χάριν τῆς νεαρᾶς ἐλάφου, ἡ ὁποία ἀναπηδᾷ γύρω ἀπὸ τὴν μητέρα της, καὶ ἡ φωνὴ της ὁμοιάζει πρὸς τὴν θεσπεσίαν μουσικὴν τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Ἴνδρα ποῦ ἀκούομεν, ὅταν ὄνειρονόμεθα.

» Μὲ τὸν ψίθυρον τοῦ ρύακος, μὲ τὸ ἄσμα τῆς κίσσας καὶ μὲ τὸ παράπονον τῆς φάσσας, μοῦ εἶπεν: — Ἀπόψε θ' ἀφήσω τὸ σπῖτι τοῦ πατέρα μου, γιὰ ν' ἄλλθω ν' ἀναπαυθῶ στὴν ἀγκαλιά σου.

» Ποῦ λοιπὸν εἶνε αὐτή; Ἐσκέπασα τὴν ψάθαν μου μὲ λουλουδία γιὰ νὰ δεχθῶ τὸ ἄσπρο περικάλυμμα τῆς παρθένου, ἡ Μὰ ἀναβαίνει γρήγορα στὸν οὐρανόν, ἡ σκιὰ τῶν ἐλεφάντων πέφτει πρὸς τὴν ἀνατολήν, καὶ ἀκόμη δὲν ἀκούω τὸν θόρυβον τῶν βημάτων της.

» Ἄνεμοι ποῦ διέροχεσθε τὰς θαλάσσας, βορηᾶ ποῦ φυσᾶς στὴς ἀμμώδεις πεδιάδες, γλυκεῖς αὔρες τῆς νυκτός ποῦ κάνετε νὰ λαλοῦν τὰ φύλλα τῶν δασῶν, πέτε μου: Δὲν εἶδατε τὴν πολυγαπημένην μου; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὴν κρατῇ μακρὰν μου;

» Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ σκιὰ ποῦ περνᾷ ἀπὸ τὰ ἀνθισμένα δάση, τόσον ἐλαφρά, ὥστε νὰ μὴ ταραχθῇ στὴν φωλιά της ἡ περιστερά; Δὲν εἶνε ἡ πολυγαπημένη μου, ἡ ὁποία ἔρχεται νὰ σβύσῃ τὴν δίψαν τοῦ ἔρωτος ποῦ μὲ κατατρῶγει;

ΝΟΥΡΠΑΛΥ

» Νὰ ἡ ὥρα ποῦ ἡ Μὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἀναβαίνει πρὸς τὸν οὐρανόν, ποῦ τὸ θεῖον φυτόν τοῦ κουζᾶ σηκώνεται ἐπάνω στὸ βαλοσαμῶδες στέλεχος του, καὶ ἡ αὔρα τῆς νυκτός, ἡ ὁποία πνέει ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς δύσεως, ἔρχεται νὰ δροσίσῃ τὴν γῆν.

» Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος ποῦ

περνᾶ ἀπὸ τὰ ἀνθισμένα δάση, τόσον ἐλαφρᾶ, ὥστε νὰ μὴ ταραχθῆ στὴν φωλιά της ἢ περιστερά; "Α! εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ πολυαγαπημένου μου ποῦ μὲ προσκαλεῖ κοντά του.

» Θὰ ὑπάγω καὶ θὰ πέσω στὸ πλευρό του, ἐπάνω στὸ στῆθός του τὸ σκεπασμένον μὲ ἄνθη, γιατί τὰ χεῖλη μου δυοῦν τὰ φιλήματά του αὐτὸς πρῶτος θὰ λύσῃ τὸ περικάλυμμα τῆς παρθενίας, καὶ τὸ κορμί μου θὰ λυγίσῃ μὲ τὸ σφικταγκαλίσμα τοῦ ῥωμαλέου μπράτσου του. Σὲ ἀγαπῶ, ὦ πολυαγαπημένε μου, καὶ τρέχω νᾶρθω κοντά σου σὰν τὴ πιστὴ φάσσα ποῦ ξανάρχεται στὸν κλάδον ποῦ φέρει τὸν ἔρωτά της καὶ τὰ μικρὰ της.

» Ἐκοιμώμουν, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ πολυαγαπημένου μου ἦλθε νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα μου· εἶνε ἡ κατάλληλος ὥρα καὶ ἀρωμάτισα τὸν χιτῶνά μου, τὰ μαλλιά μου καὶ τὸ σῶμά μου καὶ ἀνεχώρησα στὸ πείσμα τῶν ἀπαισίων θορύβων, οἱ ὁποῖοι ἔφροιτον στὸν ἄερα καὶ ἐπιθύριζαν στὰ νερά, παρ' ὅλην τὴν δρόσον τῆς νυκτός . . .

» Πέτε μου, νεαρὰὶ παρθένοι τοῦ Πινδαχάβου, καὶ σεῖς, γυναῖκες τοῦ Βαλταχώου, πέτε μου, ἂν γνωρίζετε τὸν πολυαγαπημένο μου· τὸ κορμί του εἶνε πιὸ ἴσο ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ φοίνικος καὶ τὰ μαλλιά του πιὸ ἄφθονα ἀπὸ τὰ στελέχη τοῦ ρυζιοῦ στοὺς ρυζῶνας.

» Ἡ ματιά του εἶνε ἐρωτικὴ, καθὼς ἡ ματιά τῆς ἐλάφου, καὶ τὰ χεῖλη του καίουν, ὅταν ἀκουμποῦν στὸ στήθος μου· πόσον εἶνε ὠραῖος καὶ πόσον ὁ ἔρωτος του μὲ μεθύσκει. Θὰ ὑπάγω στοὺς κήπους καὶ θὰ πλέξω στεφάνια ἀπὸ λουλούδια γιὰ νὰ στολίσω τὴν κόμην του.

» Τὰ χεῖλη του σιάζουν βάλσαμον πιὸ καθαρὸν ἀπὸ τὸ βάλσαμον τοῦ ἀμρόιτα, ἡ ματιά του μ' ἐπλήρωσε στὴν καρδιά, καὶ ἡ φωνὴ του εἶνε γλυκεῖα καὶ ἠχηρὰ, καθὼς ἡ φωνὴ τοῦ νεαροῦ ἐλέφαντος. Πάσχω ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ, βλέπουσα αὐτὸν νὰ διέρχεται, τὸν διέκρινα ἀνάμεσα εἰς ὄλους τοὺς νέους καὶ τὸν ἐφώναξα μὲ τὸ ὄνομά του. Καὶ μιὰ φωνὴ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ στὴν καρδιά μου, τὰ νεφρὰ μου ἀνατίγχιμασαν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, τὸ στήθος μου ἀνεσπίρτησε καὶ ἡ νέα παρθένος εἶδε νὰ ρέουν τὰ πρῶτα δάκρυα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς γοιμοποιήσεως!

» Καὶ εἶπα στὸν πολυαγαπημένο μου: θᾶλθω ἀπὸψε κοντά σου, καὶ τὸ ἄσπρα περικάλυμμα τῆς παρθένου θὰ πέσῃ στὴν ἀνθισμένη ψάθα σου· θὰ μὲ περιμένῃ καὶ ἡ θεὰ του θὰ χαροποιήσῃ τὴν ψυχὴν μου, τὰ δὲ φιλήματά του θὰ καθησυχάσουν τὴν μαριάν τῆς καρδίας μου.

» Σεῖς, ποῦ μὲ βλέπετε νὰ τρέχω τὴν νύκτα, πνεύματα τῶν ὑδάτων, ποῦ προϊστασθε τῆς ἀγαθοεργοῦ δρόσου, μὴ μὲ ρωτᾶτε ποῦ πηγαίνει ἡ σκέψις μου, ποῦ κατευθύνονται τὰ βήματά μου, ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῶν ἐπιθυμιῶν μου!

» Ἀκούετε τὸν θόρυβον ποῦ περνᾶ ἀπὸ τὰ ἀνθισμένα δάση, τόσον

ελαφρά, ὥστε νὰ μὴ ταραχθῇ στήν φωλιά της ἢ περιστερά; Ἄ! αὐτὴ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ πολυαγαπημένου μου, ὁ ὁποῖος μὲ καλεῖ κοντά του!...

ΓΙΑΒΑΝΑ

» Σὺ εἶσαι, Νουρβαδύ, ἡ ὁποία πιστὴ στήν ὑπόσχεσίν σου ἔρχεσαι νὰ μ' ἐπισκεφθῆς ἀπόψε, καὶ ν' ἀναπαυθῆς στήν μὲ ἄνθη σκεπασμένην ψάθαν μου, μὲ τὸ στόμα σου στὸ στόμα μου καὶ τὴν καρδιά σου στήν καρδιά μου;

ΝΟΥΡΒΑΔΥ

» Εἶνε ἡ παρθένος τῆς λίμνης τοῦ Πινδχαβάρ, ἡ ὁποία, πιστὴ στήν ὑπόσχεσίν της ἔρχεται ἀπόψε νὰ σ' ἐπισκεφθῇ καὶ στήν μὲ ἄνθη σκεπασμένην ψάθαν σου ν' ἀναπαυθῇ, μὲ τὸ στόμα της στὸ στόμα σου καὶ τὴν καρδιά της στήν καρδιά σου.

ΓΙΑΒΑΝΑ

» Πόσον εἶσαι ὠραία, ὦ πολυαγαπημένη μου! Πόσον εἶσαι ὠραία! Πόσον τὸ κορμί σου εἶνε μαλακὸν καὶ εὐλύγιστον, οἱ δὲ μαστοὶ σου, ποῦ σκιροῦν ἀπὸ ἔρωτα, εἶνε σὰν δυὸ ἄσπρα περιστέρια ποῦ κτυποῦν μὲ τὴν πτέρυγα στήν φωλιά τους.

ΝΟΥΡΒΑΔΥ

» Πόσον εἶσαι ὠραῖος καὶ πόσον δυνατός, ὦ πολυαγαπημένε μου! Τὸ πᾶν εἰς σὲ εἶνε μαλακὸν καὶ ῥωμαλέον, ἐγὼ δ' εἶμαι σὰν τὴν κλιματίδα ποῦ περιτυλίσσεται γύρω στὸ δυνατὸν σαντὰλ καὶ ἀπορροφᾷ τὸ ἄρωμά του.

ΓΙΑΒΑΝΑ

» Τὸ στόμα σου εἶνε ἕνα νέκταρ, τὸ ὁποῖον τὰ χεῖλή μου μεθάει, καθὼς κάμνει ἡ μέλισσα ἀπὸ ἕνα ἄνθος. Πῶς τὸ ὠραῖον σῶμά σου σπαράσσει μὲ τὸ σφιξιμόν μου, πόσον ὁ ἔρωσ σου εἶνε ἀπολαυστικός!

ΝΟΥΡΒΑΔΥ

» Τὰ αἰτιά μου δὲν ἀκούουν πλέον τοὺς θορούβους τῆς γῆς καὶ τὸ σκότος τῶν ματιῶν μου εἶνε πλήρες· τί νὰ μοῦ κάμῃ τὸ φῶς, τί νὰ μοῦ κάμῃ ἡ ζωὴ, τί νὰ μοῦ κάμουν τ' ἄνθη, τί νὰ μοῦ κάμουν οἱ καρποὶ!

» Τί νὰ μοῦ κάμῃ ὁ ἥλιος, τί νὰ μοῦ κάμουν τὰ πουλιὰ ποῦ ψάλλουν στὰ δάση καὶ οἱ μεγάλοι ποταμοὶ ποῦ κυλίουν τὰ ρεύματά τους πρὸς τὴν θάλασσαν, τί νὰ μοῦ κάμῃ ὁλόκληρος ἡ φύσις! Ἀγαπῶ καὶ πεθαίνω ἀπὸ ἔρωτα στήν ἀγκαλιὰ τοῦ πολυαγαπημένου μου!

ΓΙΑΒΑΝΑ

» Ἄκουσε, Νουρβαδύ, ὦ πολυαγαπημένη μου σύντροφε, ἄφησε τὴν κεφαλὴν σου ν' ἀναπαυθῇ ἐπάνω στὸ μπράτσο μου, μέθυσέ με ἀπὸ

ἔρωτα καὶ μὴ λυπῆσαι γιὰ τὴν στέρησιν τοῦ σπιτιοῦ σου καὶ τῶν ἀδελφῶν σου, στὸ ἄτομόν σου ἐγεννήθη τώρα μιὰ νέα ζωὴ... Πόσον εἶσαι ὠραία, ὦ πολυαγαπημένη μου!

ΝΟΥΡΒΑΔΥ

» Δὲν ἤκουα διόλου καὶ ἀνοιξες τὰ αὐτιά μου, δὲν ἔβλεπα διόλου καὶ ἀνοιξες τὰ μάτια μου, ἡ καρδιά μου ἦτο βωβὴ καὶ τὴν ἔκαμες νὰ ὀμιλῇ. Ὡ πολυαγαπημένη μου σύζυγε, τώρα εἶμαι ἰδική σου καὶ θὰ σοῦ δώσω ἀφειδῶς τὸν ἔρωτά μου ἐφ' ὅσον θὰ βελάζουν τὰ πρόβατα, ἐφ' ὅσον τὰ δένδρα θὰ κάμνουν καρπούς!

» Ἐφ' ὅσον ὁ Γάγγης θὰ κυλῆ πρὸς τὴν θάλασσαν τ' ἀργυρᾶ κύματά του καὶ ἐφ' ὅσον ὁ Σούρνα θὰ φωτίζει τὸν κόσμον καὶ ὁ Βράχμας θὰ βασιλεύῃ στοὺς οὐρανούς!

ΝΙΚΑΑΡΑ (Ὑμνοί)

ΑΒΡΙΤΑ ΚΑΙ ΑΒΑΝΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΝ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΒΙΡΑΔΖ - ΣΝΑΤΑ

(Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ σανσκριτικοῦ)

ΑΒΡΙΤΑ

ΔΑ μαζί μου, ἀγαπητή μου Ἀβανύ, στὴς σκιερές ὄχθες τοῦ Γάγγου· θὰ λουσοῦμε καὶ οἱ δύο εἰς αὐτόν.

ΑΒΑΝΥ

» Τομᾶς λοιπὸν νὰ μοῦ μιλήσῃ ἔτσι, ἐνῶ μόλις δεκατέσσαρες ἀνοίξεις ἔχουν ἀνθήσει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!...

ΑΒΡΙΤΑ

» Αὐτὴ εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ ἔρωτος.

ΑΒΑΝΥ

» Ὁχι, θέλω νὰ στολισθῶ μιὰ φορὰν ἀκόμη κατὰ τὴν ἐρχομένην ἑορτὴν τῶν στεφάνων ποῦ πλέκονται μὲ τὴν θείαν χλόην καὶ τὰ μισοανθισμένα λουλούδια τοῦ λωτοῦ, τῶν συμβόλων τῶν παρθένων. Τί θὰ ἔλεγαν αἱ σύντροφοί μου, ἂν ἐπήγαινα νὰ λουσθῶ μόνη μ' ἓνα βοσκόν!

ΑΒΡΙΤΑ

» Ἐλα κοντά μου, στὰ σκιερὰ αὐτὰ δάση καὶ θὰ σοῦ ψάλω ἓναν ὕμνον ποῦ συνέθεσα πρὸς τιμὴν τῶν ἀγαθοποιῶν πνευμάτων τοῦ θερισμοῦ.

ABANY

» Παῦσε νὰ μὲ κάμνης ν' ἀκούω τὴν γόησσαν φωνὴν σου, θέλω νὰ μείνω παρθένος στὸ σπῖτι τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ μῶ παρθένος στὸ σπῖτι τοῦ συζύγου μου.

ABPITA

» Δὲν ἄκουσες λοιπὸν ποτέ, κατὰ τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, τοὺς θαλαπυροὺς ἀνέμους τῶν κοιλάδων τοῦ Χανναμβάρ νὰ σοῦ ψιθυρίσουν λόγους ἔρωτικούς;

ABANY

» Τοὺς ἄκουσα.

ABPITA

» Δὲν εἶδες λοιπὸν ποτὲ κατὰ τὰ ὄνειρα τὸ πρόσωπον ἐκείνου ποῦ πρέπει νὰ ἀγαπᾷς;

ABANY

» Ἐκαμα τὴν καθιερωμένην παράκλησιν, καὶ τὸ εἶδα.

ABPITA

» Ποῦ εἶνε λοιπὸν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ καρδιά σου; Γιατί δὲν ἔρχεται νὰ σοῦ μιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τοῦ πολυαγαπημένου;

ABANY

» Ποιὸς σοῦ εἶπεν ὅτι δὲν μοῦ μίλησεν ἀκόμη αὐτὴν τὴν γλῶσσαν;

ABPITA

» Ἐπαγρυπνῶ τὰ βήματά σου, μόνος δ' ἐγὼ ἔως τώρα σοῦ εἶπα ὅτι εἶσαι ὠραία· ἡ καρδιά σου λοιπὸν εἶδε κατὰ τὰ ὄνειρα τὴν εἰκόνα μου;

ABANY

» Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω.

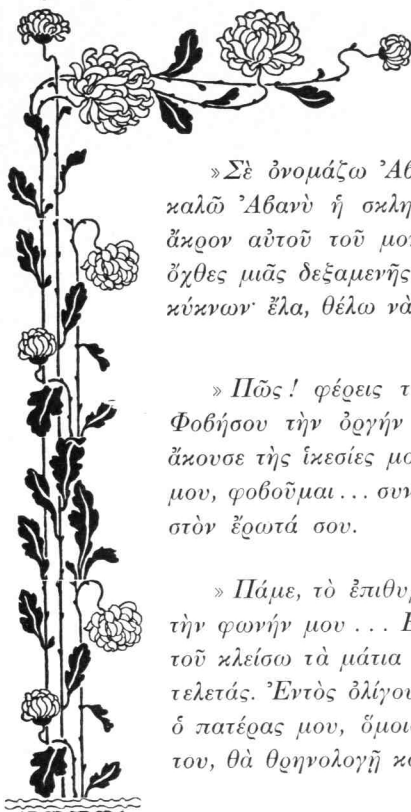
ABPITA

» Δὲν εἶνε μὰ ἀπὸ τὰς συντροφους σου ποῦ νὰ μὴν ἐξήλευσε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ **τάλυ*** καὶ νὰ φάγῃ τὸ ψημένο ρύζι κάτω ἀπὸ τὴν ταράτσαν τοῦ σπιτιοῦ μου.

ABANY

» Ἰδέ, ἡ νύχτα προχωρεῖ, ἄφησέ με νὰ φύγω, γιατί τὰ πνεύματα τῶν δασῶν βλέποντά μας μόνους μαζὺ θὰ μᾶς ξεαποστείλουν χίλια χλευαστικά λόγια.

* Σ. Μ. Τὸ **τάλυ**, τὸ ὑπὸ τοῦ Βράχμα εὐλογηθὲν, καὶ τὸ ὁποῖον ὁ νυμφίος ἀναρτᾷ εἰς τὸν τράχηλον τῆς νύμφης, εἶνε τὸ παρ' Ἰνδοῦς **λίγκαμ**, ἧτοι τὸ σιγιόν, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὴν ἔνωσιν τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ τοῦ παθητικοῦ ὀργάνου.

ABPITA

» Σὲ ὀνομάζω Ἄβανὸν ἢ ὠραία, τοῦ λοιποῦ ὅμως θὰ σὲ ἀποκαλῶ Ἄβανὸν ἢ σκληρά... Γιατί ἀπωθεῖς τὸν ἔρωτά μου; Στὸ ἄκρον αὐτοῦ τοῦ μονοπατιοῦ εἶνε τὸ σπίτι μου, φκιαγμένο σὴς ὄχθες μῆς δεξαμενῆς ποῦ στὰ νερά της παίζει ἓνα ζευγάρι μαύρων κύκνων ἔλα, θέλω νὰ σοῦ τοὺς χαρίσω...

ABANY

» Πῶς! φέρεῖς τὸ βέβηλον χέρι σου στὸ περικάλυμμά μου! Φοβήσου τὴν δργήν μου! Ἄλλ' ὄχι! νὰ ἐγὼ στὰ πόδια σου ἄκουσε τῆς ἰκεσίας μου... ἡ νύκτα φέρει σύγχυση στὰς αἰσθήσεις μου, φοβοῦμαι... συνόδενσέ με ἕως τὸ σπίτι μου καὶ θὰ πιστεύσω στὸν ἔρωτά σου.

ABPITA

» Πάμε, τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, ἄλλως γιὰ τελευταίαν φορὰν ἀκούς τὴν φωνήν μου... Εἶμαι μόνος στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου γιὰ νὰ τοῦ κλείσω τὰ μάτια καὶ νὰ κάμω στὸν τάφον του τὰς ἐπικηδεῖους τελετάς. Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀκούσουν μιὰ φωνήν ἀπηλπισμένου καὶ ὁ πατέρας μου, ὅμοιος πρὸς τὸν ἐλέφαντα ποῦ ἔχασε τὸ νεογνόν του, θὰ θρηνηολογῇ κοντὰ σὴν πυρὰν τοῦ παιδιοῦ του...

ABANY

» Καὶ λοιπὸν θέλεις ν' ἀποθάνης;

ABPITA

» Θὰ στύψω ἔπάνω στὰ χεῖλήν μου τὸ ἄνθος τοῦ κάλπα καὶ θ' ἀρχίσῃ γιὰ μὲ ἢ νύκτα ἢ χωρὶς αὐγῆν...

ABANY

» Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμῃς ποτέ.

ABPITA

» Ἀπὸ ἀπόψε, κατὰ τὴν ὥραν ποῦ ἢ Μὰ θὰ ἀνέβῃ σιωπηλὰ στὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, θὰ ἐπάγω νὰ συλλέξω τὰ ἄνθη.

ABANY

» Σὲ ἀγαπῶ, θὰ δεχθῶ τὸ τάλυ ἀπὸ τὰ χέρια σου καὶ θὰ φάγω τὸ

✱ Η ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΑΠΟΠΟΜΠΗ ✱

ψημένο ρύζι κάτω από την ταράτσαν τοῦ σπιτιοῦ σου. Δὲν θέλω ν' ἀποθάνῃς.

ABPITA

» Κλαῖς, Ἄβανύ, ἄφησέ με νὰ πιῶ εἰς ἓνα φίλημα τὰ μαργαριτάρια ποῦ πέφτουν ἀπὸ τὰ μακρὰ βλέφαρά σου . . .

ABANY

» Φοβοῦμαι ! . . .

ABPITA

» Γιατί τρέμεις στήν ἀγκαλιά μου ;

ABANY

» Δυπήσου με, ἄφησέ με !

ABPITA

» Νά, λάβε αὐτὰ τὰ χάρδια καὶ αὐτὰ τὰ θερμὰ φιλήματα στήν καρδιά σου.

ABANY

» Ποῦ νὰ κρυφθῶ ! . . .

ABPITA

» Μὴ φοβεῖσαι τίποτε, τὸ πᾶν εἶνε σιωπηλὸν γύρω μας.

ABANY

» Συλλογίσου, συλλογίσου τὸν πατέρα μου . . . Δὲν μὲ ἀκούει πλέον !

ABPITA

» Ἄφησε, πολυγαπημένη μου, τὸ ὥραϊον σῶμά σου νὰ κλίνη ὑπὸ τὸ σφικταγκάλιασμά μου . . .

ABANY

» Ἔσπασε τὴν ζώνην μου !

ABPITA

» Ἐλεύθερη ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ περικαλύμματα, λάβε τώρα ἀγαπητή μου Ἄβανύ, τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ συζύγου σου ».

